అమ్మో! ఆదివారం!!

ఆదివారం వస్తోందంటే నాగుండె పీచు పీచుమంటుంది. 'అదేమిటి? అందరూ ఆదివారం కోసం ఆసక్తిగా ఎదురుచూస్తుంటే నీకెందుకు భయం?" అంటారేమో. ఎవరి సమస్యలు వారివి. ఆదివారం నాడు కూడా మామూలుగానే తెల్లవారుతుంది. అంతా బద్ధకంగా లేస్తారు. కాస్త ఘనంగా చేసిన ఫలహారం కాస్త ఘనంగానే సేవిస్తారు. అంతవరకూ బాగానే ఉంది. ఆ తరువాత రెండు మూడు గంటల సమయం నాకు గడ్డుకాలం.

మళ్ళీ మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట దాటితే ఫర్వాలేదు. సజావుగా సమయం గడుస్తుంది. అందుకే ఆదివారం వస్తోందంటే, బుర్రపాడై అవకతవక పన్లు చేస్తూ అందరిచేత అక్షింతలు వేయించుకుంటూ ఉంటాను.

నేను సతీ సుమతిని కాదుగా! అందుకే తెల్లారింది. స్నానాలూ టిఫిన్లూ అయ్యాయి. పిల్లాడు వాడి దోవన వాడు పోయాడు. మా ఆయన తీరిగ్గా డ్రాయింగ్‌రూంలో కూర్చున్నారు, పేపర్లు ముందేసుకుని. హమ్మయ్య' అనుకున్నాను. కానీ నాకంత అదృష్టమా? "ఇదుగో ఏం చేస్తున్నావ్? ఇట్రా ఆ కాయితాలేవో చూడమని ఒకటే గొడవ చేస్తున్నావు కదా! పదచూద్దాం!" అంటూ శ్రీముఖం రానే వచ్చింది.

కడుపునుంచి దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. కానీ తప్పుతుందా! అందుకే గ్యాస్ రెగ్యులేటర్ ఆఫ్ చేసి పనిమనిషిని పిల్చి పనులప్పగించి, తోటమాలికి కూడా అప్పగింతలు పెట్టి ఆయన వెనకే వెళ్ళాను.

మావారు చూస్తానన్న కాయితాలకు బోలెడంత ఫ్లాష్‌బ్యాక్ ఉంది. మా ఇంట్లో ఫర్నీచరు, పాత సామానూ కలిపి ఒక లారీడు ఉంటే కాయితాలు, పాత పుస్తకాలు మరో లారీడు ఉంటాయి.

నేను కాపురానికి వెళ్లిన ఏడాదికి మా వారికి మొదటిసారి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది. ఆ ఆఫీసార్డరు జేబులో పెట్టుకుని రెండు జతల బట్టలు సర్దుకుని వెళ్ళి డ్యూటీలో చేరిపోయారు. ఓ వారం రోజుల తరువాత ఫలానా రోజు వచ్చి నన్ను, నా సంసారాన్నీ తీసుకువెళతాననీ సామానంతా సర్ది ఉంచమని కబురు చేశారు.

పనికిరాని చెత్త అంతా పారేసి సామానంతా సర్దేశాను. మావారికి సంబంధించిన కాయితాలు, ఉత్తరాలు, పుస్తకాలు దగ్గరకొచ్చేసరికి నా పనికి బ్రేకు పడింది. ఏ కాయితం పారేస్తే ఏం గొడవ వస్తుందో ఆయనే చూసుకుంటార్లే అని వదిలేశాను. ఆయన వచ్చాక ఈ కాయితాల విషయం చెప్పాను.

"ఇప్పుడీ హడావిడిలో ఏం చూస్తాను? ఓ పనిచెయ్! ఆ కాయితాలన్నీ అలాగే ఓ అట్టపెట్టెలో వేసి కట్టెయ్ అక్కడికి వెళ్ళాక తీరిగ్గా చూస్తాను" అన్నారు. అలాగే అని ఆ కాయితాలన్నీ ఓ అట్టపెట్టెలో కట్టి మిగిలిన సామాన్లతో బాటు వేగెన్ ఎక్కించాం.

ఆ అట్టపెట్టెడు కాయితాలు అలా వృద్ధిచెంది అరవై అట్టపెట్టెలూ, యాభై గోతాలూ నిండిపోయాయి కానీ ఇంకా వాటికి ముక్తీ మోక్షం కలగలేదు. ఏదో రైల్వే ఉద్యోగం... వెళ్ళడానికి వేగెను ఇస్తారు. వెళ్ళిన చోటల్లా లంకంత కొంప ఇస్తారు. కాబట్టి గోతాలూ పెట్టెలూ వేసుకుని ఊరూరా తిరుగుతూ రేపు రిటైరు అయ్యాక సొంత ఇంటికి ఈ సామానంతా వేసుకుపోతే ఇంట్లో గోతాలూ పెట్టెలూ సర్దుకుని చెట్టుకింద కాపురం ఉండాల్సిందే.

మరి ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో ఆదివారం ఆయన కాయితాలు చూస్తానంటే ఆనందించక ఏడుస్తుందేం ఈవిడ అనే సందేహం వస్తుంది ఎవరికైనా ఏమిటి? ఏం చెప్పను?

"ఎక్కడున్నావ్? ఎంత పిల్చినారావేం? అయినా సంపూర్ణ భారతదేశ తీర్థయాత్రలకు వెళ్తున్నట్లు ఏమిటా అప్పగింతలు?" అని కేకేశారు. వెంటనే పరిగెట్టాను. అప్పటికే మా కాయితాల గదిలో నడిమధ్యన ఓ నాలుగు గోతాల కాయితాలు విప్పి కుప్పబోసి 'సురభి' కార్యక్రమంలో ఉత్తరాల మధ్య కూర్చున్న సిద్ధార్థకక్‌లా మధ్యన కూర్చుని ఉన్నారు. నేనూ వెళ్ళి రేణుకాసహానీలా కూర్చున్నాను.

"ఏమిటీ చెత్త అంతా! ఎప్పటికప్పుడు ఇవన్నీ చూసి పారేస్తే ఎంత బాగుంటుంది?" అన్నారు మందలింపుగా.

అసలే బండెడు పని ముందు పెట్టుకుని వాదిస్తూ కూర్చుంటే ఎలా? అందుకే నోరుమూసుకుని ఊరుకున్నాను.

ఓ పదినిమిషాల పాటు దుమ్ముదులిపి కాయితాలు చూడ్డం మొదలు పెట్టారు. "ఇవి పనికిరావు" అంటూ ఓ దస్తాడు కాయితాలు నలిపి ఉండలు చేసి విసిరేశారు. "ఇవి కావాలి" అంటూ ఓ రెండు దస్తాలు ఓ పక్కన పెట్టారు.

‘ఇదేమిటి’ అంటూ ఓ పాత ఉత్తరం తీశారు. ‘అరె ఇది మా రామానందం రాసింది” అన్నారు ఇంత మొహం చేసుకుని.

“ఏం రామానందం” అని అడిగాను.

“అదేనోయ్” నా క్లాసుమేటు కమ్ బెస్ట్ ఫ్రెండ్ మొన్న మన పెళ్లికి రాలేదూ! నీకు పరిచయం కూడా చేసేను. అప్పుడే మర్చిపోయావా?” అన్నారు.

ఆయనకి గతం అంతా మొన్న భవిష్యత్తు అంతా రేపు. లేకపోతే మొన్న మన పెళ్ళికి రావడం ఏమిటి నా తలకాయ! ఏనాటి మాట! మా అమ్మాయి పెళ్ళయి అయిదేళ్ళవుతుంటే?

“పాపం ఎంత ఆప్యాయంగా ఉండే వాడు వెర్రిసన్నాసి. పెళ్ళికి వాడొచ్చాడు కానీ వాడి పెళ్ళికి వెళ్ళడానికి కుదరలేదు నాకు. సమయానికి ఏదో అర్జెంటు పని తగలడింది ఆఫీసులో. ప్చ్... ఏం చేస్తాం? ప్రాప్తం ఉండాలి దేనికైనా! పాపం తాడేపల్లిగూడెంలో ఉన్నాడు. ఇందులో అడ్రస్ కూడా ఉంది. ఓ ఉత్తరం ముక్క రాస్తాను. ఎలా ఉన్నాడో ఏమిటో?” అంటూ ఆ కార్డు పుచ్చుకుని లేచారు.

“బాబ్బాబు తరువాత రాద్దురుగాని ఉత్తరం” అని కాళ్ళావేళ్ళా పడినా వినరు. కాబట్టి తెలివి తేటలుపయోగించి “అదికాదండీ! ఇది మరీ పాత ఉత్తరం. ఎప్పుడో డెబ్భైలో రాసిన ఉత్తరం ఇది. ఎనభైలో మరొకటి రాసినట్టు గుర్తు. అందులో చిలకలూరిపేటలో ఉన్నట్లు రాశాడు పాపం. ఆ ఉత్తరం కూడా ఉంది. అది కనబడితే అప్పుడు రాయండి!” అన్నాను.

“ఏమిటో!” అని మళ్ళీ కూర్చున్నారు కాయితాల గుట్ట మధ్య, అమ్మయ్య ఆపద గడిచింది. కానీ ఏం లాభం?

పోలీ పోలీ నీ భోగం ఎన్నాళ్ళు అంటే మా అత్త సంతనించి వచ్చిందాకా అందింట వెనకటికి ఎవర్తో.

మా ఆయనకి ఓ పాత శుభలేఖ కనిపించింది. “ఇందులో ఇటుచూడు రావి నూతల రాజశేఖర్రావుగారంటే ఎవరూ?” అని అడిగారు హఠాత్తుగా.

ఎవరో ఓ పట్టాన గుర్తు రాలేదు. బుర్రబద్దలు కొట్టుకుని గుర్తుతెచ్చుకున్నాను. మీ పినతండ్రి కొడుకు భార్యకి మేనమామ అన్నాను. ఆయనా కాసేపు ఆలోచించి గుర్తుతెచ్చుకున్నారు. అవును కదూ? మొన్న మా తమ్ముడి గృహప్రవేశంలో కనిపించి వాళ్ళ అబ్బాయికి మంచి సంబంధం చూడమని చెప్పాడు. మన రామక్రిష్టగారు

లేరూ... ఏదీ మన బాస్ రామక్రిష్ణగారు, ఆయన తమ్ముడి కూతురు గురించి చెప్పాను. తీరా చూస్తే గోత్రం ఒకటై పోయింది. పాపం గుర్తు పెట్టుకుని శుభలేక పంపేడు. ఎంత ప్రేమో చూడు. దూరం అయిపోయింది. లేకపోతే పెళ్లికి వెళ్ళేవాళ్ళం. పోనీ ఓ ఉత్తరం అయినా రాశామా?" అని అడిగారు.

"లేదు" అన్నాను.

"ఇందుకే నాక్కోపం వచ్చేది. నేనేదో పన్లలో ఉంటాను. నువ్వైనా రాయొచ్చుగా బద్ధకం వదిలించుకుని" అన్నాడు.

ఎలా రాయను పెళ్లైన పదిరోజులకు అందింది శుభలేఖ అన్నాను.

"మన అడ్రస్ మారిపోయిందిగా, అందుకే ఆలస్యం అయివుంటుంది. ఏది ఏమైనా వాళ్ళు గుర్తుంచుకుని కార్డు పంపితే మనం ఊరుకుంటే ఏం బావుంటుంది? కారణాంతరాల వల్ల రాలేక పోయాం. చిరంజీవులకు మా ఆశీస్సులు అని ఓ ముక్క రాసి పడేస్తా" అని మళ్ళీ లేచారు.

"ఎప్పుడో ఏడేళ్ళ కిందట పెళ్ళయిపోయింది. ఇప్పుడు ఆశీస్సులు అని రాస్తే ఏం బాగుంటుంది వద్దులెండి" అన్నాను.

ఓసారి బరువుగా నిట్టూర్చి ఆ శుభలేఖను అవతలపడేశారు. హమ్మయ్య మరో గండం గడిచింది.

మరో అరగంట సార్టింగ్ సాగింది. ఇవాళ ముహూర్తం బాగానే ఉంది. దాదాపు ఓ బస్తాడు చెత్త వదిలిందని ఆనందపడ్డాను.

"ఇదుగో దొరికింది. దీనికోసం వెతికి వేసారి పోతున్నాను" అన్నారు. దివిటీలా వెలిగిపోతున్న వదనంతో.

"ఏవిటది?" అని అడిగాను.

"బ్రహ్మాండమైన ఆఫర్!" అంటూ వివరాలు చెప్పారు. ఇంటి అలంకరణ మీద అద్భుతమైన మాసపత్రిక ఉందిట. అది చదివి ఇంటిని బ్రహ్మాండంగా అలంకరించుకోవచ్చుట. ఆ పత్రికకి మూడేళ్ళ చందా వెయ్యి తొమ్మిదొందలు కడితే ఇంకో పుస్తకం ఉచితంగా ఇస్తారుట. మీ కారు జీవితం పెంచుకోండి" అనే ఆ పుస్తకం విలువ నాలుగొందల తొంబై తొమ్మిది రూపాయలట.

నా కడుపులోంచి దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. మావన్నీ గవర్నమెంటు వారి క్వార్టర్స్ ఏనాడో మొఘల్ రాజుల కాలంలో కట్టినవి. వారిని వెళ్ళగొట్టి బ్రిటీష్‌వారు స్వాధీనం

చేసుకున్నారు. వారిని తరిమికొట్టి భారతదేశం గవర్నమెంటు స్వాధీనం చేసుకుంది. వయోభారం వల్ల బాగా కృశించిపోయాయి. ఎండలకీ వానలకీ తట్టుకోలేవు. కాస్త గట్టిగా మాట్లాడితేచాలు. సున్నం పెళ్ళలు ఊడి పడిపోతాయి. వాటి రిపేరు తలకు మించిన పని కాబట్టి వదిలేశారు. ఏ అయిదేళ్ళకో ఓసారి సున్నాలు కొడతారు. దాంతో కుర్రవేషం వేసుకున్న డెబ్భైఏళ్ళ హీరోలా తాత్కాలికంగా ఓ మెరుపు మెరిసినా అసలు రంగు బయటపడి యథారూపం దాలుస్తాయి.

ఇలాంటి ఇంటిని ఆ ఫారిన్ పుస్తకం చదివి నేనేం అలంకరించను?" ఆ మాటే అన్నాను. ఆ మ్యాగజైన్ చదివి అర్థం చేసుకుంటే రేపు రిటైరు అయ్యాక సొంత ఇంటిని అలంకరించుకోవచ్చు అదీగాక బ్రహ్మాండమైన పుస్తకం ఉచితంగా ఇస్తున్నారు. అదింట్లో ఉంటే మన కారును మనమే బాగు చేసుకోవచ్చు. మెకానిక్ దగ్గరికి పరిగెఏట్ట పనే వుండదు. అసలా పుస్తకం చదివి మెయిన్‌టేన్ చేస్తే కారుకి రిపేర్లే రావుట!" అన్నారు.

"అంతా బాగానే వుంది. మనకు కారేదీ?" అడిగాను.

"కారుదేముందోయ్ రేపీపాటికి కొనేస్తాను.కారు కొనేదాకా ఈ ఆఫరుంటుందా? వచ్చే నెల రెండో తారీకు లాస్ట్ డేట్. మళ్ళీ బద్ధకమయిపోతుంది. లెటర్ రాసి పడేస్తా!" అని లేచారు. ఇక ఆగరు.

"పోనీ ఈ కాయితాలు నేను చూడనా అన్నాను అపనమ్మకంగానే.

ఇంకా నయం నీకు పెత్తనం ఇస్తే నా డిగ్రీ సర్టిఫికెట్ కూడా అవతల పారేస్తావు. నీ వల్ల కాదులే. అవన్నీ అలాగే ఉంచెయ్ రేపాదివారం చూస్తాను అని వెళ్ళిపోయారు. నాకు తెలుసా విషయం, ఇల్లు నా పేర రాయమన్నా రాస్తారుగానీ ఈ కాయితాలు మాత్రం నమ్మి నా చేతుల్లో పెట్టరు.

ఈ కాయితాలన్నీ మళ్ళీ గోతాలకి ఎత్తే సరికి టైఫాయడ్ వచ్చినంత పనైంది నాకు. తుమ్మి తుమ్మి ముక్కు వాచిపోయింది. తల భారంగా అయిపోయింది.

మిగిలిన చెత్త అంతా ఓ పక్కన పోగు పెట్టాను. పనిమనిషిని కాకా పట్టి, కాఫీ కలిపిచ్చి ఈ చెత్త శుభ్రం చేయించాలి. ఆ పని కూడా ముగించి పన్లో పని నేనూ కాసింత కాఫీ కలుపుకుని వచ్చి కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

"ఇదుగో ఏం చేస్తున్నావ్?" అంటూ పిల్చారాయన. తప్పుతుందా? లేచి వెళ్లాను. గదిలో దృశ్యం చూసేసరికి మళ్ళీ గుండె జారిపోయింది. ఆదివారం రెండో గండం ఇది పుస్తకం కంపెనీకే ఉత్తరం రాయడం పూర్తయింది కాబోలు!

మంచం మధ్యలో మఠం వేసుకుని కూర్చున్నారు. ఎదురుగా శనివారం పేపరు ఎదురుగా టి.వి.లో ప్రోగ్రాం వస్తోంది. "ఇదిగో ఈ హీరోయిన్ పేరేవిటో త్వరగా చెప్పు పేరులోని పొడి అక్షరాలు కూడా ఏడు నిలువులో రాసుకోవాలిట" అన్నారు. నేను చూద్దామని ప్రయత్నిస్తూ ఉండగానే దృశ్యం మారిపోయి యాంకర్ వచ్చేసింది.

"ఏవిటో చెప్పు" అన్నారు. "ఏదీ నేను చూళ్ళేదు" అన్నాను భయంగానే. 'ప్చ్ ఎక్కడో ఉంటావు. పిలిస్తే ఓ పట్టాన రావు" అని విసుక్కున్నారు.

ఈ పజిల్ నింపే పిచ్చి ఒకటి ఏదో తన రోజుల్లో ఉండే తారలు జమున, సావిత్రి, షావుకారు జానకి తప్పించి తరవాతి వాళ్ళెవరూ ఆయనకి తెలియదు. నన్ను సాయం అడుగుతారు. నాకు మాత్రం ఏం తెలుసు నా మొహం? నేనేమైనా ఆంధ్రదేశంలో కాపురం ఉండి సినిమాలు చూస్తుండి పోయానా? పెళ్లైన దగ్గర్నుంచీ ఆయన వెంట దేశం అంతా తిరుగుతూనే ఉన్నాను. అప్పటికీ నాకు తెలిసిని నా రోజుల తారలు వాణిశ్రీ, చంద్రకళ వస్తే గుర్తుపట్టి చెప్తాను. ఇద్దరం కలిసి తంటాలు పడ్డా ఏనాడూ నాలుగైదు గళ్ళు తప్ప నిండవు.

ఆ భాగ్యానికి ఎందుకొచ్చిన తాపత్రయం అంటే వినరు. ఎలాగైనా పజిల్ మొత్తం నింపాలని అత్యాశ. దాంతో ఒంటి గంట దాకా తను కదలరు. నన్ను కదలనివ్వరు. పైగా అల్లాటప్పా వ్యవహారంలా చూడ్డానికి వీల్లేదు. శ్రద్ధగా చూడాలి.

"ఇదిగో ఈ హీరోయిను మొన్న ఆదివారం వచ్చిన సినిమాలో ఆ హీరోతో వేసింది కదూ!" అంటారు. వెతికి చూసినా సర్వనామాలు తప్పించి నామవాచకం లేని ఆ వాక్యం ఆధారంగా నేనేం కనిపెట్టగలను?

అందుకే గుడ్లప్పగించి టీవీ చూస్తూ కూర్చుని ఆయనడిగే ప్రశ్నలకు సమాధానాలు వెతికే వ్యర్థ ప్రయత్నాలు చేస్తుంటాను. ఒంటిగంట దాకా అలాగే డేరా మేకులా కూర్చుని, అప్పుడు లేచి వంటా వార్పూ చూసుకోవాలి.

అందుకే ఆదివారం వస్తోందంటే నాకు అమితమైన భయం.

ఈనాడు ఆదివారం, 31 డిసెంబరు 2000

✧